

Сунце нашег предизборног неба, што нас, бре, нећеш - и то баш пред освит наших европских интеграција?

Зар ћеш на сву нашу жудњу за коначни улазак у твоју еврозону, на сву страст која нас грозницом прожима пред пуно физичко и душевно обједињавање са твојим замамним Шенгеном, одговорити тако хладним и безосећајним одбијањем? Па имаш ли срца, после свих ових година наше уздрхтале стрепње, да на нашу интеграциону прошњу одговориш са немилосрдним одбијањем, остављајући нас да надаље вечно таворимо на положају лидера у региону!

Реци нам, звездо водиљо наше евроатлантске патње, зашто си баш нама одлучила да ускратиш своју љубав? Имамо ли ми више дугова од Грка, Италијана и Шпанаца, јесмо ли већи Балканци у односу на Румуне, већи православци у односу на Бугаре, или мање Титови пионери у односу на Словенце и Хрвате? Шта нас то чини тако црним у твојим лепим плавим очима, љубави наша привредно развијена, једини преостали ослонче наше уштеђевине у еврима?

Знамо ми да нас је злехуда судбина или зли план неког опасног манипуланта довео у ситуацију да се, после два рата против немачке војске, млатимо на барикадама баш против немачког гарнизона. И знамо да теби, на сву твоју муку да убедиш Немце да не постану једина чланица Европске уније, само још фали да прва војничка жртва - у можда првом назовиозбиљном ангажовању немачке армије после Другог светског рата - буде баш на Косову. А нит си ти Цар Лазар, нит је Борис Тадић Мурат, о обрнутом и да не говоримо. Нити да, не дај боже, сад утврђујемо ко је ту Милош Обилић, а ко Вук Бранковић и шта ту коме дође Хашим Тачи... Елем, јесу околности малкице гротескне, али то није разлог да нас тако сурово кажњаваш, стављајући чак и Црногорце и косовске Албанце на боље место на ранг-листи за доделу твојих богатих позитивних емоција, на бољу стартну позицију у вечном такмичењу за освајање твог понекад тако недостижног, а увек тако жељеног срца. Аман, почуј и наше југоисточноевропске и западнобалканске вапаје!

Док датум наше кандидатуре лагано тоне у бескрај, а казаљка на сату одбројава можда последње секунде концепта „И Европа и Косово“, реци нам, тиха патња наших стабилизационо-придруживачких снова, шта желиш да учинимо да би доказали да смо твоји и ничији више? Заповеди, и послаћемо оног генерала Кфора са гастарбајтерским лицем да брани Хоргош уместо Јариња. Само реци, и истераћемо ионако преспори „Фијат“ из Крагујевца: склапаћемо тамо и куповати, ако треба, и немачке тротинете уместо италијанских аутомобила - мање ће се кварити, јефтинији су делови, а и потрошња бензина је неупоредива, на ову скупоћу. Мост преко Аде, кога смо назвали „Мост преко Аде“, назваћемо по теби или било чему што се теби свиђа, ионако смо му садашње име изабрали да се једни другима не замерамо, па таман ти буди кума, да се бар не замерамо теби. Ако то жели твоја челична воља, ево ти железара у Смедереву, па је ти, уместо Американаца, пали кад ти се ћефне и кад ти се исплати. Неизгледна срећа у нашој изгледној несрећи, реци шта да чинимо и учинићемо - само да се једном заувек огрејемо на ватри наше, дај боже, неугашене љубави.

Не дај се, Ангела, да те заведе наше реално ничим подржано русофилство, као ни наш једва у медијима приметни евроскептицизам; не дај се, младости наша европска, да те испровоцирају онолики Немци у партизанским филмовима побијени, ни да те завара и осоколи онолики суфицит који твоја земља има у трговини са ово мало наше преостале привреде. Немој се оптерећивати, најдража, тамо неком Војводином и тамо неким Санџаком, ми ћемо то већ некако решити и сами, а припомоћи ће и понека амбасада, можда чак и твоја. Нека те, дакле, ништа не одврати од жеље да нас подржиш на нашем европском путу. Жеља је слаба, знамо, али какав је пут, још је и добра, веруј нам.

Ангела, најдража, пишемо ти, ето, ово писмо гајећи наду да ћеш ти - као једино преостало корито наше реке набујалог евроентузијазма - поред свих својих брига наћи времена да на нашу љубав и на наше вапаје одговориш позитивно. У супротном би ти, својом нежном али немилосрдном руком, досула још соли на рану срца нашег, што крвари још од твоје последње посете Београду. Наше очи пуне жудње и чежње, у којима се смењују час дубина стрепње час плиткоћа наде, гледају само у твом правцу. И никако да те се нагледају довољно, месече наше европске плиме. Јер, знамо ми, Европа је лепа само док се чека, док од само наговештај да.

У предвечерје одлуке о статусу кандидата за Србију,

У данима све успешнијих преговора Београда и Приштине,

Љубавно писмо Ангели

Пише: Војислав Жанетић
недеља, 04 децембар 2011 13:16

У недељама изборне кампање која није почела,

У сред економске кризе,

У име оних који би да, ако мора, буду још мало на власти и оних који би да, ако не мора, и не долазе на власт,

У име свих нас осталих,

Ангела, дај реци нам „Да“!